

FRAȚII GRIMM

A fost odată...

Bătrâna din pădure

Traducere din limba germană
de Viorica S. CONSTANTINESCU

Ilustrații de Silviu PUICĂ

Ediție îngrijită de Laura CATRINESCU

Cartea Românească
EDUCATIONAL

Cuprins

Bătrâna din pădure / 5

Frumoasa din pădurea adormită / 8

Cei trei frați / 12

Dracul și bunica lui / 15

Ferdinand cel credincios, Ferdinand cel necredincios / 21

Cuptorul de fier / 28

Torcătoarea cea leneșă / 35

Frumoasa Catrinel și Pif Paf Poltrie / 38

Vulpea și calul / 40

Pantofii cu găuri în talpă / 42

Cei șase slujitori / 47

Omul de fier / 57

Cele trei prințese negre / 68

Knoist și cei trei fii ai lui / 72

Fata din Brakel / 73

Slugile / 74

Albă-ca-Zăpada / 79

Muntele Semsi / 90

Călătoria / 93

Măgărușul / 96

Ondina / 101

Iepurele și ariciul / 107

Fiul, nerecunoscător / 112

Ploaia de stele / 113

Sfecla / 115

Grinda cocoșului / 119

Bătrâna cerșetoare / 121

Copt și răscopt / 122

Animalele Domnului și animalele Diavolului / 124

Cei doisprezece servitori leniști / 126

Ciobănașul / 130

Helerii furați / 132

Cum să-ți cauți o nevastă / 134

Ce lunecă pe jos / 135

Rândunelul și puișorii lui / 136

Țara mincinoșilor sau lumea pe dos / 140

Poveștile mincinoase ale lui Dithmar / 142

Poveste-ghicitoare / 147

Spiridușul Rumpelstilzchen / 148

Bătrâna din pădure

Mergea odată printr-o pădure întunecoasă o caleașcă în care erau doi boieri și slujnica lor. Niște tâlhari se năpustiră asupra caleștii, îi uciseră pe stăpâni, prădară totul, dar slujnica scăpă ca prin minune, căci, răsturnând tâlharii caleașca, ea căzuse și se ascunsese după un copac. Când tâlharii erau deja departe, slujnica se apropie de caleașcă, văzu nenorocirea și începu să plângă:

— Vai de mine, ce mă fac, nu știu cum să ies din pădurea asta unde pare că nu locuiește niciun suflet de om. Nu-mi rămâne decât să flămânzesc și să mor.

Cercetă ea împrejurimile, căută un drum, dar nu găsi niciunul. Către seară se așeză sub un copac, se rugă lui Dumnezeu și se hotărî să rămână acolo, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Dar nu trecu multă vreme și văzu o porumbiță cu o cheiță de aur în cioc. Porumbița coborî din zbor, îi puse cheița în mâna și-i zise:

— Vezi colo un copac mare? În el este un pălătel a cărui ușă poate fi deschisă cu cheița asta; acolo vei găsi de mâncare pe săturate și nici de sete n-ai să suferi.

Atunci ea se duse la copac, deschise ușa de la palat și găsi înăuntru lapte într-un castron și pâine albă; mâncă ce mâncă, până se sătură. „Acu-i ora când se culcă și găinile mele de

acasă", se gândi ea, "și eu sunt aşa de obosită! Ce bine ar fi dacă aş avea patul meu, m-aş culca și eu". Şi oftă tristă. Dar din nou apăru porumbița în zbor și-i aduse altă cheiță în cioc, zicându-i:

— Deschide uşa palatului și vei găsi un pat moale și frumos.

Așa și făcu, se rugă și mulțumi Bunului Dumnezeu, se întinse apoi pe pat și adormi. Dimineața apăru iar porumbița, îi dădu cheiță de aur și-i zise:

— Deschide uşa palatului și vei găsi într-o încăpere haine.

Așa făcu și găsi haine minunat lucrate din fir de aur și pietre prețioase, cum numai o prințesă ar fi putut să aibă.

Multă vreme trăi slujnicuța la palatul din copac. Porumbița venea zilnic și se îngrijea de toate cele și astfel, ea ducea o viață liniștită și era mulțumită.

Odată însă porumbița o întrebă:

— Vrei să-mi faci și mie o placere?

— Cum să nu, cu mare bucurie, răspunse fata.

Atunci porumbița zise:

— Vreau să te duc la o căsuță: tu să intri acolo, iar în mijlocul încăperii, lângă sobă, vei vedea, o femeie bătrână care-ți va spune bună ziua. Tu nu cumva să-i răspunzi, orice ţi-ar spune, ci să mergi spre dreapta, la o ușă, s-o deschizi și vei da de o masă plină cu inele de tot felul; printre ele sunt unele cu pietre prețioase, lasă-le acolo și caută unul foarte modest care trebuie să fie pe undeva pe dedesupt și să mi-l aduci cât mai repede cu putință.

Fata merse la căsuță, deschise uşa și intră înăuntru; acolo era o bătrână care făcu ochii mari când o văzu și-i zise:

— Bună ziua, copila mea!

Slujnicuța nu-i răspunse și merse direct spre uşa din dreapta.

— Încotro? strigă bătrâna și o apucă zdravăn de fustă, nimeni nu are voie să intre acolo dacă nu doresc eu asta.

Dar fata nu scoase o vorbă, scăpă din mâinile bătrânei, se duse la ușă, o deschise și intră în camera cu pricina. Acolo, pe masă, era o grămadă de inele care străluceau de-ți luau ochii; ea căută printre ele unul modest, însă nu găsi. Dar cum tot căuta ea aşa, o văzu pe bătrână că vrea să plece cu o colivie în mâna. Se luă după ea, îi smulse colivia din mâna și, când privi înăuntru, văzu o pasare care avea un inel foarte simplu în cioc. Îl luă și fugi bucuroasă din casă, așteptând ca porumbița să vină să-l ia, dar nu veni.

Atunci se așeză sub un copac și începu să-o aștepte. Dar cum stătea și aștepta, copacul se încovoie și crengile sale se aplecară spre pământ și o prinseră de jur-împrejur ca niște brațe. Și când se uită ea mai bine, văzu un Tânăr frumos care o îmbrățișa și o săruta cu foc, zicându-i:

— Tu m-ai salvat de vrajă. Baba m-a prefăcut în copac și, în zilele cât am avut inelul, eram un porumbel alb; dar atâtă vreme cât ea stăpânea inelul, nu puteam să-mi redobândesc înfățișarea omenească.

Nu numai el, ci și servitorii și caii lor erau transformati în copaci. Acum toți fuseseră eliberați de vrajă și-l așteptau.

Apoi plecară spre regatul Tânărului, căci acesta era un prinț, și acolo se căsătoriră și trăiră o viață fericită până la adânci bătrâneți.

Frumoasa din pădurea adormită

Demult, foarte demult, trăiau un rege și o regină care ziceau în fiecare zi:

— Ce bine ar fi dacă am avea și noi un copil! Dar nu li se năștea niciunul.

Se întâmplă însă că, odată, când regina se scălda, o broscuță sări din apă pe uscat, se târî spre ea și-i zise:

— Dorința ta se va îndeplini! Înainte de a sfârși anul, vei naște o fetiță.

Și aşa cum a spus broscuța, aşa s-a și întâmplat. Regina născu o fetiță care era atât de frumoasă, că regelui nu-i venea să credă ce vede și pregăti o mare serbare. Invitată la palat nu numai neamuri și cunoșcuți, dar și niște ursitoare; în regatul acela erau treisprezece ursitoare, dar la palat erau numai douăsprezece farfurii, aşa că una rămase acasă îmbufnată.

Petrecerea fu cu mare fast și, când toate se sfârșiră, ursitoarele o copleșiră pe fetiță cu darurile lor: una cu virtute, alta cu frumusețe, alta cu bogătie și tot aşa mai departe, cu tot ce-i mai bun pe lume. Când cea de-a unsprezecea tocmai își prezenta darul, intră a treisprezecea. Ea voia să se răzbune că nu fusese

Respectării invitată și, fără a saluta pe careva sau a privi în jur, strigă cu glas tare:

— Când prințesa va împlini cincisprezece ani, se va întepă într-un fus și va muri.

Curtenii s-au însăspăimântat cu toții și atunci a intrat și a douăsprezecea ursitoare, care încă nu-i dăruise nimic prințesei. Dar, cum nu putea să ia înapoi blestemul ursitoarei rele, ci doar să-l îmblânzească, a spus:

— Prințesa nu va muri, ci va cădea într-un somn adânc de o sută de ani...

Regele, care voia să-și ferească de nenorociri copila, dădu poruncă să fie ascunse toate fusele din regat.

Prezicerile celorlalte ursitoare se împliniră: fata era din ce în ce mai frumoasă, prietenoasă, bună, înteleaptă și aşa de plină de calitățile cele mai alese, că cine o vedea, o și îndrăgea.

S-a întâmplat ca în ziua în care prințesa împlinea cincisprezece ani, regele și regina să plece din palat și ea să rămână singură. Începu să umble peste tot, să cerceteze toate camerele palatului, până ajunse la turnul cel înalt. Urcă scara lui strâmtă și, sus de tot, dădu de o ușă mică. În lacăt era o cheiță ruginită și, când o întoarse, ușa se dădu în lături și ea văzu, în acea încăpere, o bătrână cu un fus pe care punea un fir și-l torcea.

— Bună ziua, bunicuțo, zise prințesa, dar ce faci acolo?

— Torc, fata mea, torc! și clătină din cap.

— Ce-i ăla care se întârște aşa de nostrim? întrebă prințesa și puse mâna pe fus vrând și ea să toarcă. Îndată ce atinse fusul, se împlini prezicerea ursitoarei celei rele: fata se întepă în deget. Iar în clipa când simți întepătura, căzu pe patul care era în încăperea aceea și adormi. Dar nu numai ea adormi, ci tot ce era în palat: regele și regina, care între timp se întorseseră acasă, slujitorii, oaspeții, ba chiar și caii din grajd, cainii de vânătoare, porumbeii de pe acoperiș, muștele de pe pereti,

focul care ardea în sobă se stinse, friptura nu se mai rumeni, iar bucătarul, care tocmai îl apucase de chică pe ajutorul lui pentru că făcuse o pozna, adormi și el în poziție de luptă împreună cu băiatul. Ba chiar și vântul se potoli, iar frunzele copacilor încetară să se mai miște. Pădurea întreagă fu cufundată într-un somn adânc. Împrejurul palatului crescură tufe de mărăcini, care de la an la an devineau tot mai înalte, până când năpădiră cu totul palatul, de nu se mai vedea nimic din el, nici măcar steagul de pe turlă.

Prin împrejurimi începu să se audă tot mai des povestindu-se despre „Frumoasa din pădurea adormită”, cum fusese numită prințesa, așa că mereu veneau tineri care se încumetau să pătrundă prin hătișul spinos, încercând să ajungă la turnul palatului unde se afla fata. Dar nu era cu putință să înainteze prea mult din cauza spinilor ce-i cuprindeau ca și cum ar fi avut mâini și tinerii rămâneau acolo și apoi mureau în chinuri groaznice.

După mulți ani, sosi un Tânăr prinț în țara aceea adormită și auzi și el povestea pe care i-o spuse un bătrân: despre palat, despre fiica de rege neasemuit de frumoasă, despre mărăcinii care cuprindeau totul. Ba chiar îi spuse că trecuseră o sută de ani de când Frumoasa din pădurea adormită stătea acolo și dormea în turn și tot ce ținea de palat era cufundat într-un somn adânc. El știa povestea de la bunicul lui; iar acesta de la bunicul lui și-așa mai departe. Îi mai spuse că de-a lungul timpului mulți prinți voiseră să străbată mărăcinii, dar că și găsiseră sfârșitul între spini.

Tânărul nu se sperie, dimpotrivă, spuse:

— Eu nu mă tem de moarte, vreau să văd pe Frumoasa din pădurea dormită.

Bătrânul dădu să-l opreasă, dar prințul nici nu vră să audă.

Respect pentru cunoștințele tale
Tocmai se împlinea o sută de ani și sosise ziua în care prin-
țesa ar fi trebuit, după cele prezise de ursitoare, să se trezească.

Când se apropiie de mărăcini, prințul văzu niște flori uriașe care se dădeau la o parte lăsându-l să treacă nestingherit; iar după ce trecea, în urma lui se închidea calea și apărea un zid de verdeață prin care nu se mai putea pătrunde. Ajuns la palat, văzu caii, câinii, porumbeii, slujitorii, oaspeții, pe rege și pe regină dormind cu toții. Până și slujnica dormea cu un cocoș negru în mâini pe care voise să-l jumulească. Merse mai departe, ajunse la turn și deschise ușa de la cămăruța unde dormea Frumoasa din pădurea adormită: era întinsă pe pat, părul de aur i se revârsa în valuri galbene și era aşa de minunată, că nu-și putea lua ochii de la ea. Se aplecă, într-un târziu, și o sărută. Și cum o atinse cu buzele, prințesa se trezi și privi surâzând spre el:

— Ce mult am dormit! zise ea.

Apoi coborâră amândoi din turn și atunci regele și regina, curtenii, muștele de pe pereți, bucătarul și ajutorul lui, slujnica și cocoșul, caii, câinii, porumbeii începură să se trezească, focul începu să ardă, mâncarea să fierbă în oale, carnea să se rumenească, bucătarul îi arse ajutorului câteva palme zdravene, iar slujnica termină de jumulit cocoșul.

Și se făcu nuntă mare, iar frumoasa și prințul au trăit mulți ani fericiți.

Cei trei frați

Era odată un om care avea trei fii și nicio altă avere decât casa în care locuiau.

Acu', fiecare dintre ei ar fi vrut să moștenească după moartea tatălui casa, dar tatăl îi iubea la fel pe toți și nu știa ce să facă, să nu-i supere cumva. Să vândă casa, nu voia, pentru că o moștenise de la părinții lui, deși aşa ar fi putut să împartă banii în mod egal fililor lui.

Se gândi el ce se gândi și-i veni în minte un plan; de aceea îi chemă pe cei trei fii și le zise:

— Mergeti în lume și încercați să învățați câte o meserie; când vă veți întoarce, acela dintre voi care se va dovedi cel mai priceput, va primi casa ca moștenire.

Fiii lui fură mulțumiți și plecară să învețe câte o meserie: primul vru să devină potcovar, al doilea bărbier și al treilea maestru în scrimă. Stabiliră un timp anume când să se întoarcă acasă și apoi plecară în lume. Se întâmplă ca fiecare dintre ei să-și găsească un meșter foarte bun unde să învețe meserie. Potcovarul potcovea caii regelui și se gândeau în sinea lui: „Acu' nu-ți lipsește decât să devii stăpânul casei”. Bărbierul rădea numai bărbi de nobili vestiți și de aceea se gândeau că lui i s-ar cuveni, pe drept, casa. Cel cu scrima primise deja câteva lovitură, dar strângea din dinți și nu spunea nimic, căci